

Door veel beeld-informatie willen we de tekst bekorten. Zo beginnen we een definitie van de vlieger te vervangen door tekeningen, waarop een vlieger zich onderscheidt van vergelijkbare andere dingen. Vervolgens vatten we de elementaire regels voor het oplaten samen en ook hoe de vliegeraar met zijn vlieger communiceert. Een uitgebreide bespreking voor beginners van oplaten en toomafstelling gaven we in VLIEGEREN NU, een bijlage van VLIEGER 87/1 die nog nabestelbaar is voor f 1.50 (zie kantlijn, pag. 0 van dit blad).

Wie vliegert, "praat" met de wind en het medium is de vlieger. Het zichtbare gedrag ervan vormt een informatiebron naar de vliegeraar en deze antwoordt via een of meer lijnen. De gebezigde taal kent maar twee tekens: TREKKEN en VIEREN, die overigens met raffinement worden gebruikt. Vieren kan praktisch alleen als de wind trekt.

KRACHTEN

De vliegeraar kan ook "zwijgen" en zet dan de (stabiele) vlieger aan een hek of een grondanker. De wind houdt nu een monoloog, nauwelijks zichtbaar in het zacht wiegen en schommelen van de vlieger om een denkbeeldige evenwichtsstand; het volgende veronderstelt zo'n evenwicht.

Op tekening 1 een bepaald vliegertype (slee) in vlucht. Tekening 2 is een schema, een verdere abstraktie van de vlieger in het algemeen. De dikke lijn staat voor het vliegervlak, de open pijl wijst de windrichting. De twee andere pijlen staan voor de windkracht P op het vlak en de even grote, maar tegengesteld gerichte trek T in de lijn. Die twee heffen elkaar op, zijn in evenwicht in het centrum C van de vlieger. Schema 3 geeft een kleine uitbreiding. C is gesplitst in C_P en C_T . Het drukpunt C_P , vertegenwoordigt alle plaatsen, waar de lucht kracht op de vlieger uitoefent. (Druk is kracht per oppervlak) Men zegt: C_P is het aangrijpingspunt van de resultante van alle luchtkrachten op de vlieger. C_T is het toompunt, waar de vliegerlijn overgaat in toomdraden. Het onder-eind van de lijn bij de aarde is gemerkt A . C_T en A zullen blijken scharnierpunten te zijn bij vliegerbewegingen.

Dit schema is nog uiterst simpel en alleen geschikt om een krachtenevenwicht zichtbaar te maken. De hoek α , gevormd door het vliegervlak met de windrichting (invalshoek) is hier precies het complement van de lijnhoek β . Dus $\beta = 90 - \alpha$. In werkelijkheid is β iets kleiner wegens het vliegergewicht dat we tot nu toe verwaarloosden omdat het meestal klein is vergeleken bij P en T .